

BEBI BUMERI JULIANA HUXLEY-JA

Mali gospodari ras- kopčanih rasporaka

Lyndon LaRouche mlađi

†Nekiput se kanalizacija povijesti začepi. Vremenske vrućine u sličnim slučajevima proizvedu nesnosan odvratni smrad. ... Isto bi se moglo reći za prilike koje ću ovdje iznijeti, stanoviti uvid u odsudni aspekt kliničke povijesti „bumerizma“.

Tu se pojavu može pratiti kroz dvadeseto stoljeće kroz ličnosti kao Julian i Aldous Huxley, poznatiji unuci Thomasa H. Huxleyja, zlog „čovjeka mamuna“ 19. stoljeća, koji su bili neko vrijeme takoreći „šegrti“ Aleistera Crowleyja, vodećeg sotoniste i promicatelja čarobnjaštva 20. stoljeća. Među ostalim zlodjelima taj Crowley je bio vođa luciferskog kulta tog stoljeća i povremeni bliski suradnik krugova opakog Bertranda Russella i isto tako opakog Herberta Georgea („H.G.“) Wellsa, čovjeka zle porodice Huxleyja. Crowley je ova dva Huxleyjeva unuka zajedno s kasnijim Georgeom Orwellom, autorom kulturnih romana, u stilu H.G. Wellsa, **Životinjska farma** i **1984.** uveo u uživanje „psihotomimetičkih“ prirodnih droga. Kamo su Aldous i Orwell kasnije otišli nakon što su nestali sa scene bilo je sasvim sigurno neugodno ali i neizvjesno, no u svakom slučaju nije sigurno bilo dobro.

Aldous je postao slavan po svojoj povezanosti s promidžbom sinetičke psihoze. Prirodni oblik droge koju su uživali momci Huxley i Orwell pod patronatom Crowleyja kasnije je istisnuo sintetički ergotamin, kojeg je poticala „tvornica“ britanskog brigadira Johna Rawlings Reesa, londonska Tavistock klinika, iz koje je izašao pod akronimom „LSD“. Kasnija karijera Aldousovog brata Juliana, odnosno sir Juliana kasnije, ne nosi isti stupanj ozloglašenosti koja se prilijepila uz otvoreno govoreći kulturnih Aldousa i Orwella, no i to je evidencija zla značajna na svoj način kao i njihova. Bio je pravi

predstavnik porodične tradicije „čovjeka majmuna“ Thomasa Huxleyja.

Unatoč očiglednim različitostima između dva brata, sklop ciljeva koje su si braća Huxley odredili, na koncu je pokazao u praksi konvergenciju prema istom rezultatu. Često se kaže da se „po pasmini pozna [rezultat]“.

Nakon ovih riječi, počinje priča

Sir Julian je prepoznatljiv po projektima koje je ispleo tijekom svog rada i promicanja svoje sprege s organizacijom UNESCO Ujedinjenih Naroda. Moja pažnja usmjerena je ovdje na jednu od tih tema, koncepciju „neotenije“.

Taj predmet bio je dokazom koji je, opisno govoreći, grana stanovitih svojstveno metagenetskih[†] nižih rodova čiji je nusprodukt vrsta koja se ne razvije u normalnu odraslu fazu, nego zaustavi postupak metageneze na stupnju koji je predstavljao predspolnu fazu i tada postane vrsta izvornog roda koji se spolno razmnaža u fazu djetinjstva roditeljskog roda koju je predstavljala metageneza.

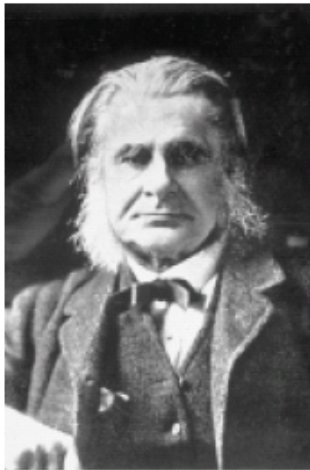
Neki bi mogli pomišljati na sliku blizanaca koji se pare i množe u utrobi.

Parenje unutar sustanara određene utrobe nije baš ono što je snašlo pokoljenje „bebi-bumera“ nakon 2. svjetskog rata, no u stanovitom smislu zamisao je provokativno blizak pogodak. Ključ je poimanja prepoznatljivog sindroma „bebi-bumera“ u Sjevernoj Americi i zapadnoj i srednjoj Europi danas.

Mjerodavno proučavanje ovog predmeta „neotenije“ od strane Juliana Huxleyja i drugih ima zanimljiv te veoma plodonosan dublji smisao za veoma nužnu pojmovno poimanje određenih iznimno

[†] [Opaska: Igra riječi, gdje u engleskom ista riječ znači i rasporak i muha (fly), pa autor pravi aluziju na poznato djelo *Gospodar muha*, t.j. 'Lord of The Flies' → 'The Little Lords of The Unzipped Flies']

[†] **metageneza** - biološka, pravilna izmjena spolnog i bespolnog razmnožavanja kod nekih životinja (salpe) i mnogih biljaka, dosta često spojeno sa različitim načinom života i tjelesnim ustrojstvom organizama

Thomas Huxley

Aldous Huxley

Aleister Crowley

UNESCO/Claude Babin
Julian Huxley

UNESCO/C. Babin
Bertrand Russell

Library of Congress
H.G. Wells

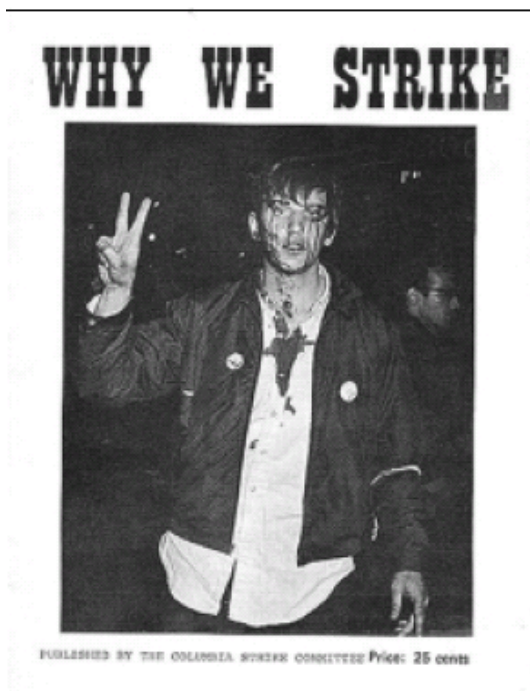
Britanski imperijalni utjecajni ljudi 19. i 20. stoljeća koji su oblikovali kliničku povijest bebi bumera: od „čovjeka majmuna“ Thomasa Huxleyja do Bertranda Russella, koji je mislio da bi Crna smrt jednom u svakom pokoljenju učinkovito odradila rješenje „problema napućenosti“.

važnih vrsta ljudskog kulturnog razvitka krajem 20. stoljeća, vrsta čije je lukavo izgrađeno pokoljenje bebi-bumera u poslijeratnim desetljećima primjer od prvovisnog značaja za sociologiju danas. Upravo to što je snašlo pokoljenje bebi-bumera, kao što ću istaknuti kad mu se otkopča rasporak usporedivo je sa poznatom pričom **Gospodar muha** i kulturnim učincima koji su davali ton širenju, prije 1957. i nakon, društveno kulturne poštasti koje su bile teme knjiga kao **White colar** [Bijeli ovratnik] i **Organization Man** [Kompanijski čovjek] tog vremena. To je također predmet kojeg posredno obuhvaća William McChesney Martin, Predsjednik savezne pričuve, svojim govorima u razdoblju od 1957.-1959. o posljedicama dekadencije u praksi američkog menadžmenta tog vremena.

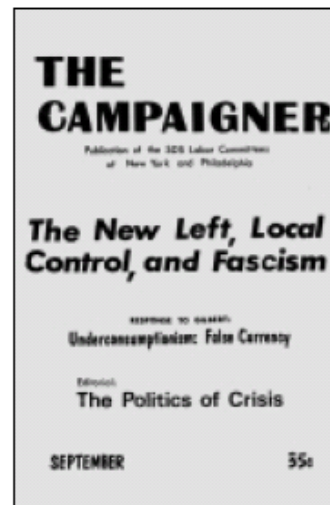
Važnost ovog što ću prikazati ovim stranicama nije tek veoma nužni uvid u korijene društvenih poremećaja današnjeg vodstva naroda. Da bih pojasnio identitet naznačenih društvenih procesa, problem koji

odgovara mojoj uporabi izraza *neotenija* ustvari je problem kojeg moramo ne samo raspoznati nego i riješiti pri obrađivanju tipičnih poremećaja današnjeg pokoljenja bebi-bumera, naročito onih čiji raspon godina je tipičan za, ali ne i ograničen na, gornjih 25 posto po porodičnim primanjima i političko-društvenom položaju danas. Utjecaj 'bebi-bumerskog' sloja u vladi i drugim vodećim utjecajnim položajima naznačuje poremećaj bebi-bumera kao problem čiji se učinci moraju preokrenuti i to odmah, za dobrobit pokoljenja, možda mnogih pokoljenja koja tek dolaze.

Nikad više ne bi civilizirano čovječanstvo smjelo trpjeti ovakav zastoj u osobnom moralnom i intelektualnom razvoju, koje je proizvela dresura pokoljenja djece odgojene između 1945. i 1956. i nagnala našu zemlju i druge na uništenje civilizacije na način na koji smo iskusili sve veće srozavanje nadolazećeg naraštaja mladih ljudi tijekom zadnja četiri desetljeća od po prilici 1965.

NYU Archives

Klika „68aša“ buknuła je nasilnim ponašanjem na Sveučilištu Columbia, što je dovelo do stvaranja terorističkog 'Weathermen'-a u 1969. – 1975. U sredini je Mark Rudd, jedan od utemeljitelja Weathermen-a, nakon svog privođenja tijekom „Dana bijesnila“ u Chicagu u X. 1969. Protivničku skupinu vodio je Lyndon LaRouche, koji se odvojio od SDSa [Students for Democratic Society], i doveo do stvaranja skupine 'National Caucus of Labour Committees' [Nacionalno rukovodstvo radničkih odbora]. Desno, članak Lyndona LaRouchea koji razotkriva fašistički karakter SDSa/Nove Ljevice.

„Tepanje beba“

Moja prva prosudba političkog značenja društvene pojave kod ljudi koja klinički odgovara Sir Julijanovom portretu „neotenije“ u životinjskom carstvu došla je u vrijeme pobuna 1968. U lipnju te zloslutne godine, moja velika doza iskustva u radu s pokoljenjem koje je učestvovalo u vriježanjima „68-aša“ pokazala mi je da je važan spektar očite sklonosti prema nasilju na Sveučilištu Kolumbija i srodnim procesima tog vremena bila sociološki i u kulturnoj „genetici“ vrsta reinkarnacije sastojaka njemačkog *Jugendbewegung*-a iz vremena 1931. – 1933. koji se se pretapali iz nacističkih redova u komunističke i natrag u vrelim mjestima kao štrajk berlinskih tramvajaca.¹ „Weathermen [meteorolozi-prognozeri]“ iako u znatnoj mjeri umjetna pojava, koju bi obavještajci odmah prepoznali kao proizvod nekih znanih elemenata unutar sličnih službi, tipičan je primjer koji naginje fašizmu u sociološki radikalnoj, egzistencijalističkoj odlici vrenja mladih tog vremena.

Ujedinjujuća odlika kulturno bolesnog vida previranja unutar sveučilišta kojeg se moglo vidjeti u [sveučilištu] Columbiji 1968. i usporedivi slučajevi drugdje, bila je

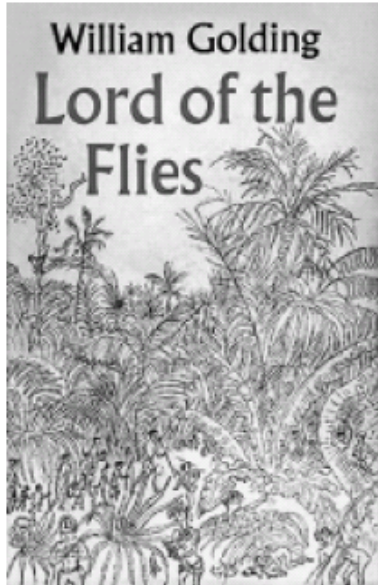
začudjući naglasak među viđenijim studentima, naglasak kojeg sam raspoznao kao ostavštinu „tepanja beba“. Drugim riječima gledao sam na sociološki isovjetnu pojavu koju je sir Julian Huxley naznačio kao neoteniju u životinjskom carstvu.

Ono što sam gledao bio je slučaj zaustavljenog, ili još gore od zaustavljenog emocionalnog/intelektualnog razvoja kod sloja sveučilištaraca, koji su pohađali važna, elitna sveučilišta, društvena pojava usporediva s pojavom *neotenije* u životinjskom carstvu. Kad sam jednom povukao tu paralelu, nije mnogo tajnovitog ostalo u načelu, u tumačenju specifičnih kulturnih slaboca koje se ustvari razmnožavaju među slojevima vršnjaka, uglavnom iz gornjih 20% po primanjima bebi bumera, u SADu i zapadnoj i srednjoj Europi danas.

Pomislite onda na priču *Gospodar muha* i naučavanja čije su plodove prikazali pronicljivi uvidi koje ta drama izlaže. Razmislite o prilikama i načinu izgradnje deformirane ličnosti posebne vrste na sljedeći način.

Umjesto njegovanja onog što bi moderne europske civilizirane norme smatrale promicanjem normalnog razvoja društvenih odnosa i osjećaja osobnog identiteta u rasponu od malog djeteta do odrasle mlade osobe, uplivi koji su proizveli ukazanu pojavu „bebi bumera“, djelovali su

¹ Lyndon H. LaRouche mlađi, *Nova Ljevica, lokalna kontrola i fašizam* (New York, lipanj-srpanj 1968.).

Gnjusna priča ispričana u ovom još uvijek uplivnom romanu daje usporedbu moralne degeneracije pokoljenje bebi bumeru.

Spolno zrela neotenijska regresija

na načine osmišljenje da učvrste djetinjasti talog unutar onog što bi inače bilo „normalni“ društveni razvoj tog ciljanog odraslog čovjeka.

Razmotrite takve mjerodavne prikaze kao kad se radi o četverogodišnjaku čije ponašanje je na razini relativno normalnij za dvogodišnjaka, „groznih dvogodišnjaka“, pa zatim obradite djecu i mladiće na općenito sličan način. Pomislite na osobe i ustanove koje nastoje prouzrokovati takvu vrstu učinka, na masovnim razmjerima, u političke svrhe. Mislite naprimjer na proizvod Melanie Klein iz londonske Tavistock klinike. Njegovite ubrzani rani početak ponašanja snažno usmjerenog na spolnost, uz sklonosti isticanja homoseksualnosti i drugih sličnih oblika dječje spolne igre, kod predpubertetlija i ranim počecima puberteta kod mladih. Pomislite na tipične dječje vrtiće i slične programe uvedene u jutarnje TV programe u vrijeme 1950. – 1959. Povežite proces kondicioniranja s takvim nakanama i usvojenih pravila igara kod djece i mladića i djevojaka.

U planiranju i razradi lika sintetičkog modela ličnosti žrtve takvih igara, osvrnite se natrag na utjecaj relevantnih francuskih i švicarskih sociologa prošlog stoljeća, no obratite naročitu pažnju na natjecateljske športove, naročiti oblike športova koje povezujemo s onom što se smatra veoma natjecateljskim športovim s tjelesnim

kontaktima. Istaknite tu usmjerenje poput divlje zvjeri kao natjecateljsku odliku takvih igara. Stvorite mentalnu sliku „športske“ ličnosti koje je „za“ ili „protiv“ igara s tjelesnim kontaktom (na pr. „šmokljan ('nerd')“) kao dvije uobičajene sorte iste sintetičke pseudo-vrste.

Usmjerite razvitak djeteta, ili maloljetnika na put koji će proizvesti odlike ponašanja i osjećaj identiteta polovice svoje biološke dobi. Imate onda nešto nalik na nametnuti poremećaj ličnosti ili tip bebi bumeru kojeg se obično susreće kog „68aša“ na koje sam upućivao. Pomislite o toj vrsti problema s naročitim naglaskom na pozornost prema spolnom ponašanju bebi bumeru koji potpada pod soj udruge „Weathermen“-a koja se pojavila tijekom 1969., i to iz širih sojeva „68aša“ sveučilištaraca iz ljetnih i jesenskih mjesecima 1968. Tu, kao i u priči *Gospodar muha* susrećete ljudsku društvenu pojavu koja priliči primjeni predodžbe sir Juliana Huxlyja na pojavu „neotenijske“ kod životinjskih vrsta.

Neke žrtve djetinjstva i rane mladosti tog „bebi bumer“ sindroma pobune se protiv njegovog zahvata i neki od njih pokazuju sklonosti osloboditi ga se. Nažalost bolest bebi bumerizma nije bolest pojedinaca kao takova, nego društava istovršnjaka u skladu s parolom „prihvaćam da budem prihvaćen“.

Moja proučavanja ove bolesti

Moja vlastita pozornost na ovu vrstu sociopatološke pojave dovela je do osobnih i srodnih proučavanja koje sam vodio u razdoblju od po prilici 1958. do 1962., proučavanja uglavnom u vezi moje konzultantske prakse iz tog vremena. Među tim proučavanjima ponašanja koje sam vodio u svojoj funkciji nadležnog konzultanta tvrtke i u sličnim okriljima u to vrijeme, bilo je proučavanje slučajeva visokokvalificiranih ljudi po školovanju i iskustvu u obavljanju poslova menadžerskih konzultanata, no koji su relativno govoreći bili dosljedni slučajevi promašaja u svom radu. To ispitivanje sadržavalo je i određene pokuse koje sam izradio u tu svrhu.

Izradio sam i vodio neke pokuse mjerodavnih skupina osoblja. Dio mojih ispitivanja tog problema doveo me do radova psihijatra dr. Lawrencea Kubie-ja o „neurotskom poremećaju stvaralačkog procesa“.² Moji ispitanici bili su uglavnom u dobi veterana 2. svjetskog rata mojih godina, u četrdesetim ili deset godina stariji. Bili su to pripadnici pokoljenja roditelja generacije bebi bumera, i obično su ideološki bili predstavnici osoba koji su naginjali, odabirom, po svojim zanimanjima u urede direktora i sličnih profesionalnih zanimanja, osobe proučavane kao **White Collar** [Bjelokošuljaš] i **Organization man** [Kompanijski čovjek] tog vremena.

Iako su to bili u tom smislu slučajevi mog pokoljenja, oni su prema tome bili dio društveno-kulturnog pogonskog pojasa koji je bio sukrivac u prilagodbi (kondicioniranju) djece dobi bebi bumera. Popularnost tada veoma razvikanog dr. Spocka među roditeljima mojih godina tek zorno prikazuje taj problem.

Moje vlastito usmjerenje u radu na tim proučavanjima bio je, kao što sam o tome obilno izvjestio u objavljenim

radovima, moj sukob s radikalno redukcionističkim shemama takvih ličnosti kao profesor Norbert Wiener, John von Neumann i momčad u tradiciji Bertranda Russella okupljena oko MIT-jevog Radio-laboratorija elektronike (RLE) u razdoblju oko 1947. – 1952. S tog stajališta povijesti moderne fizikalne znanosti oni su bili tipični primjeri najgorih slučajeva koje Kubie-jevo izvješće *Daedalus* iz 1962. podrazumijeva.

Library of Congress

Dr. Benjamin Spock pregledava Mary Catherine Bateson, kćer Margarete Mead i Gregoryja Batesona. Spock, Mead i njen svojedobni muž bili su instrumentalni u stvaranju rokenrol protukulture.

Istinska ljudska produktivnost mora se shvatiti i raspoznati kao čin koji izlazi van područja sadašnjih postojećih redukcionističkih metoda razmišljanja da bi došlo do otkrića zakonitosti prirode ili ljudskog uma. Primjereni dokaz toga u modernoj europskoj znanosti je Johannes Keplerov izlazak van pogrešnih i lažnih pretpostavki koje su obično ograničavale neuspjele astronomske sustave Klaudija Ptolomeja, Kopernika i Tiho Brahe, kao što su čitavi timovi LaRoucheevog Pokreta mladih (LYMa) proživjeli Johannes Keplerovo jedinstveno utemeljenje pravovanih struja moderne fizikalne znanosti, pa i sami prave odgovarajuće prodore odsudne važnosti za stvaralačko znanstvene misaone procese u izvedbi uloge Pitagorinog zarezua u J.S. Bachovom sustavu dobro ugođenog kontrapunkta.

Nominalno kvalificirani znanstveni ili usporediv stručnjak često je nesposoban osloboditi se okljaštrujućeg okruženja nalik na zatvorsku ćeliju ranijeg formalnog kondicioniranja u prevladavaćoj, osakaćujućoj dresuri

² Lawrence S. Kubie, *The Neurotic Distortion of the Creative Process* (Lawrence, Kan.: University of Kansas Press, 1956) i „The Fostering of Scientific Creative Productivity“ [Poticanje znanstvene stvaralačke produktivnosti], *Daedalus* (proljeće 1962).

poslušnosti redukcioniističkim viđenjima matematike povezane s kartezijanskim i još izrazitijim radikalno pozitivističkim oblicima takvih metoda prilagodbe.

Kubiejevo izvješće *Daedalus* iz 1962. usredotočilo se na vrstu slučaja kojeg predstavlja nekad obilato produktivan(-na) mladi(-a) znanstvenik(-ca) koji(-a) je zapravo izgubio(-la) svoju raniju vidljivu sposobnost plodonosnih originalnih otkrića, pojava koja odgovara mom vlastitom iskustvu u slučajevima stručnjaka i drugih koji su praktički postali ljudi umrtvljenog mozga u usporedbi s ranijim prikazom intelektualne plodnosti, po prilici u vrijeme, često vrijeme plus ili minus 25 godina, kad se suoče sa svojim usmenim i pismenim preponama za poslijediplomsku titulu u svom namjeravanom zanimanju. Čitajući to izdanje *Daedalus*-a došlo mi je da viknem „*Déjà vu!*“. Ukazivalo je izravno na pojave koje sam prepoznao kao svoj glavni problem sukoba s mojim suradnicima iz mog vlastitog pokoljenja.

U radu značajne Zaklade Josiah-e Macy-ja mlađeg i svom prepoznavanju prijevare koja prožima doktrine „teorije informatike“ i „umjetne inteligencije“, raspoznao sam odliku Wienera i von Neumanna, tog para apostola Bertranda Russella, njihovu histeričnu antipatiju prema idejama, kako onima koje predstavljaju eksperimentalno provjerena otkrića univerzalnih fizičkih zakonitosti tako i svako prikazivanje čovječanstva koje bi bilo uvredljivo krutom učenom idiotu autističke vrste.³

Bertrand Russellova nakana je očito bila ići dalje i od pozitivističkog ideologa Ernsta Macha nastojeći izuzeti aktualne načelne ideje iz kanona znanosti, zamijenivši proste matematičke formule za fizičku zakonitost. Međutim sam Mach je predstavljao daleko radikalniji slučaj empirizma od empiričkih sljedbenika Paola Sarpija u 17. i 18. stoljeću kao Galileo

³ Norbert Wiener, *Kibernetika (Cybernetics)*, New York: Wiley, 1948.) i *Ljudska uporaba ljudskih bića (The Human Use of Human Beings)*, Boston: Houghton Mifflin, 1954). John von Neumann i Oskar Morgenstern, *Teorija igara i ekonomsko ponašanje (Theory of Games & Economic Behaviour)*, 3. izdanje, Princeton, N.J.: Princeton University Press, 1953.). Vidi također posthumno objavljena von Neumannova predavanja o „umjetnoj inteligenciji“.

[*Učeni idiot ili idiot-savant – 'Osoba koja ima izrazitu sposobnost (talent) za jedno područje, a inače je mentalno retardirana; op. prev.]*

Galilei, sir Francis Bacon, Thomas Hobbes i dr. Razloži zašto je David Hilbert izbacio obojicu Wienera i von Neumanna iz Göttingena (nakon što je ispitao sadržaj snopa spisa koji je svaki od njih predstavio) mjerodavni su za naš predmet o kojem ovdje govorimo.

Crtić Abnera Deana

Već prije poslijeratnog pomaka kulturne paradigme kojeg su vodili Russellovi sljedbenici, uništenje stvaralačkih potencijala izglednih maloljetnika i drugih često je bilo u sprezi s roditeljima i drugim autoritetima koji su zastrašivali one za koje su bili odgovorni prijateljima: „Kad budeš naučio što te tvoja majka i tvoji učitelji uče onda si možeš dopustiti misliti svojom glavom“. To me često, u smislu toga, podsjeća na crtić Abnera Deana u *New Yorker*-u, koji prikazuje neodjevenu osobu u prozirnolijesu prolazeći kraj velikog mnoštva neodjevenih udivljenika, a ispod slike je napisan citat iz usta čovjeka u lijesu: „Pitam se u čemu je bila stvar svega ovog?“

Uzmite slučaj dvaju „popularnih“ tipova poslovno-upravljačkih neuspjeha iz moje prakse u rasponu od 1951. – 1968., slučajeva od stanovite važnosti za stanje gospodarstva danas. Stavite na stranu slučajeve gdje je tehnička nekompetencija u razmišljanju uprave uzrok prijetećeg poduzetničkog neuspjeha. Uzmite slučajeve gdje nazadna požuda za trpanjem dobiti u džep postaje politika vlasništva tvrtke i otjera inače tvrtku s dobrim poslovanjem u zastarjelost, ili organizaciju s malim brojem dioničara u kojoj praktička diktatura koju nameće prisila neurotične dominirajuće ličnosti otjera inače sposobno poduzetništvo u propast.

U većini slučajeva stvarnih poslovnih neuspjeha ili ugroze neuspjeha koje sam proučavao od 1950. pa do po prilici 1968., ugroza neuspjeha nije u biti bila tehničke naravi. Obično, u svakom zreloom poduzeću, tehnologija potrebna zadovoljenju određenih važnih izazova bila je već poznata ili raspoloživa u načelu. U tipičnom slučaju gdje je takva tvrtka u neprilici trebala vanjskog savjetnika, problem je često ležao u neurotskom ili sličnom poremećaju uprave, ili u nekom vanjskom čimbeniku kao što je žena ili ključna osoba, ili drugi obiteljski utjecaji na mjerodavno osoblje tvrtke. Kad je taj uzrok neuspjelog poslovanja obitavao u osobi „šefa“ ili nekih vanjskih utjecaja na njegovo ponašanje, liječnik je postojao samo do

onog stupnja do kojeg se vanjski faktor dovede u igru.

Slučaj američke vlade Busha danas, tipičan je primjer takvog problema. Mnogi su problemi unutar američke Savezne vlade danas, no činjenica je da su dva patološka slučaja, Predsjednika i Podpredsjednika, uglavili u vladu i oni su si pod okriljem koje se tobože podrazumijeva pod slučajem „9/11“ prigrabili ovlasti, pa je njihovo diktatorsko upropaštenje gospodarstva SADA do kojeg je došlo njihovim pogrešnim upravljenjem gotovo nemoguće ispraviti, ili barem tako izgleda prema viđenju kojeg izražavaju tipični oportunistički vođe, mjereni aktualnim mjerilima političke hrabrosti koju se obično vidi danas. Vođe političkih stranaka primjetno su reagirali na nečuveno pogrešno vođenje politike od strane tiranije Busha i Cheneyja uglavnom na isti način kao što zaplašeni zaposlenici poduzeća kojim na vrhu drma diktatorski mentalni slučaj. Ta podložnost je, po svojim odlikama, mnogo veća kod pokoljenja bebi bumera nego kod mog vlastitog pokoljenja.

Međutim u slučaju SADA i svijeta danas, ima nešto drugo osim unutrašnjeg upravljanja SADom i srodnim poslovima u pozadini nasrta prijetećeg općeg sloma svjetskog gospodarstva danas. To prisiljava pametnu osobu na ozbiljan pogled na problem društvene *neotenije* pokoljenja rođenog unutar po prilici 1945. – 1956.

2. Plod sofizma

Početke metoda rabljenih u masovnom ispiranju mozgova poslijeratnih pokoljenja rođenih između 1945. – 1956. treba pratiti od sistematskih odlika programa sofizma kojeg je Delfski hram Apolona pokrenuo protiv atenske kulture da bi prouzrokovao samouništenje Periklove Atene kroz ratovanje poznato kao Peloponeski rat. Platonovi dijalozi i pisma prvenstveni su izvor sistematskog uvida u taj problem društva tada, kao i sada.

Između drevnih početaka sofizma i pokretanja protu-Franklin Rooseveltke kampanje u sličnu svrhu i to u razdoblju Trumanove vlade i godina poslije toga, došlo je do temeljne promjene na bolje u europskoj civilizaciji razvojem događaja oko velikog ekumenskog koncila u Firenci. Doprinosi kardinala Nikole Kuzanskog kao što su njegovi propisi za sustav modernih država nacija (***Concordantia Catholica***), njegovo pokretanje moderne eksperimentalne fizičke

znanosti (***De docta ignorantia***), i njegov recept koji je kasnije uzet kao podloga Vestfalskog ugovora iz 1648. (njegov ***De pace fidei***), primjeri su pojave poznate u Francuskoj Louisa XI i Engleskoj Henryja VII, te u američkim kolonijama kao oblik društvene zajednice blagostanja ['commonwealth'] koji se odražava i u Uvodu Saveznog ustava SADA.

Unatoč naporima novo oživljene mletačke financijaške oligarhije da povrati svoju moć preko pada Konstantinopolisa i pokretanja obnovljenih vjerskih ratovanja dekretom sotonske osobe Velikog Inkvizitora Tomása de Torquemada, utjecaj Renesanse 15. stoljeća poticao je na revolucionarnu promjenu, koju zovemo modernom europskom civilizacijom i njenom znanosti.

Glede ovog potonjeg, stari mletački financijaško imperijalni model srednjovjekovnog doba nije mogao funkcionirati. Znanstveni i tehnički napredak nije se mogao više obuzdati, barem ne starim metodama. U takvim okolnostima izronio je novi mletački imperijalistički model povezan uz Mlečanina Paolo Sarpija, njegovog slugana Galilea Galileia, sir Francis Bacona, Thomasa Hobbesa i druge. Taj Sarpijev model predlagao je da se dopuste inovacije ali uz ograničenja. Politika je bila usvojiti i rabiti tehnologije koje bi financijaška oligarhija odbrala u tu svrhu, ali stegnuti gušu svakom izvoru ljudskog stvaralaštva. Plod Sarpijevog upliva postao je ideologija empirizma Hobbesa, Lockea, Descartesa i drugih, predvodnika mnogo goreg i izopačenijeg, savremenog europskog oblika Machovog i poslije-Machovog pozitivizma.

Glavna odlika i empirizma i radikalnog pozitivizma je u biti ista kao i sofističkih kultova drevnog delfskog kulta Apolona, ali oblik, u kojem se novi soj sofizma izražava nastojeći ga prilagoditi sadašnjim stvarnostima, poprma različit način izražavanja.

Ludostima ratovanja na kontinentu koje su poguravali Francuska i London, kao što je bio Sedmogodišnji rat, u vrijeme Pariškog mira u veljači 1763., novi plan imperijalne moći neo-mletačkih empiričara, londonska orkestracija Francuske Revolucije i Napoleonovih ratova, porazili su svaki pokušaj kontinentalne Europe da izbori svoju slobodu od tiranije anglo-holandskog liberalnog oblika imperijalne pomorske sile sa središtem u gradu Londonu, sve do pobjede američkog Predsjednika Abrahama Lincolna nad Konfederacijom, marionetskom

državom lorda Palmerstona, i hitlerovskog cara Maximilliana, nametnutog Meksiku.

U vrijeme Svjetske izložbe u Philadelphiji 1876., i naknadnim usvajanjima Američkog modela kao mjerila od strane Bismarcka u Njemačkoj, u Mendeljejevoj Rusiji, Meiji Restoraciji Japana, i drugdje, pobuna modernog gospodarskog razvoja ključnih država kontinentalne Euroazije naglana je anglo-holandske liberalne Princ Edwardovog Londona u ubojstveni bijes koji je postao poznat kao „geopolitika“. Taj bijes proizveo je dva takozvana „Svjetska rata“ 20. stoljeća. Kad se svijet spasio Hitlerove opasnosti uspomoć razlike snaga koju su dale SADe Predsjednika Franklina Roosevelta, opasnost da će Američki model povezan s politikom Roosevelta dovesti do reforme poslijeratnog svijeta, naglana je anglo-holandske liberalne i britanske marionete kao što su Predsjednik Harry Truman na nove izljeve bijesa. Iako ni Truman niti njegovi gospodari nisu mogli naglo iskorijeniti gospodarska dostignuća Franklina Roosevelta, kroz posljedice umorstva pro-Rooseveltskog Predsjednika Johna F. Kennedyja anglo-holandski liberali stavivši na stazu „Trojanskog konja“ u SADu pod Predsjednikom Richardom M. Nixonom, bili su na putu izazivanja samozadanog uništenja SADA iznutra.

Međutim, nastojanje umanjenja i uništenja samih SADA iznutra bilo je već u punom zamahu nekoliko dana nakon smrti Franklina Roosevelta. Napor vraćanja sata povijesti na dane neupitnog geopolitičkog carevanja anglo-holandske liberalne tiranije, isplivao je na površinu tek kasnije tijekom ludorije SADA u Indokini, no 1981., upropaštenjem Bretton Woods sustava i iskorijenjem temelja američkog gospodarskog prosperiteta iz FDRove protekcionističke politike „poštenog tržišta“, SAD su već bile u stisku ubrzavajućeg procesa samouništenja, sve do današnjeg dana.

Nametnuta „bebi bumer“ pojava, čije pokretanje ima središte u razdoblju od 1945. – 1956., odsudna je novotarija koja određuje sadašnje okolnosti SADA i globalno.

Danas bi trebalo biti razvidno, kad bi SAD propale kao što stanoviti vodeći politički krugovi i u Republikanskoj i u Demokratskoj stranki imaju izgleda vruću želju postići, ne postoji nijedna sila na svijetu sposobna pokrenuti opću gospodarsku obnovu potrebnu da se preokrene nasrt poniranja prema ranoj općoj gospodarskoj krizi sloma cijelog planeta.

Jezgra tog razvoja u razdoblju 1945. – 2006. t.j. do danas, bila je uništenje sada

vodećeg društveno-političkog sloja takozvanog „bebi bumer“ pokoljenja. Uklanjanjem odlika američkog pučanstva i političkog sustava odgovornih za spašavanje planeta od opasnosti Hitlerove pobjede, put je bio praktički utrt obliku globalnog imperijalizma zvanog „globalizacija“, sustav carevanja nakupine pljesnivo sluznih blobova (grumena) grabežljivih financijaških interesa.

Ironija toga je, kad bi ti grumeni uspjeli ostvariti taj cilj, svijet nad kojim žele vladati bi se raspao kao i oni sami uz njega, zbog posljedica nedostatka lijeka općoj krizi sloma koja danas prijete. Ako izgubimo u našim nastojanjima nanošenja poraza tih grumena, civilizacija nestaje s ovog planeta kroz dugo vrijeme a razina ljudskog stanovništva vjerojatno bi spala tako nisko pa bi zadovoljila čak i zlog „Bertija“ Russella. Očevidno, dio američkog pučanstva uglavnom odgovoran za ovaj svinjac pripada uglavnom sloju bebi bumera s relativno najvećim ekonomskim i političkim utjecajem. Njihova ideologija, manje namjerna a više pod nagonom svojstvenog mehanizma davanja prednosti u odabiru, stoga je u smrtnom sukobu s preživljavanjem SADA kao nacije.

Ta se ironija može naznačiti na drugi način a to je da će cijeli svijet uroniti u mračni vijek ako se sadašnja usmjerenja politike SADA uskoro ne preokrenu, kao što ja uporno nastojim.

'Hej 'buba', hoću reći 'Belzeblobe'

U razdoblju od 1978. – 1983. opunomoćio sam i dao obrise nizu istraživanja i objavljivanju članaka. Iako su rad završile skupine tuceta osoba, autor je dao priznanje samo jednom ili nekolicini članova skupine. Tipičan primjer je knjiga **Zavjera novog mračnog vijeka** čije sam koncepcije i opći sadržaj skicirao a napisao ju je ustvari skup istraživača slijedeći moj nacrt. Osnovna ličnost koju ta monografija obrađuje bio je Bertrand Russell, ličnost koju su neki britanski izvori sasvim opravdano naznačili „najgorim čovjekom 20. stoljeća“, navodni „Belzebub“, Russell. Ta nastala monografija navodila je Russella i njegovog suradnika H.G. Wellsa veoma 'liberalno' kolikogod su željeli i to uglavnom služeći se njihovim riječima.⁴

U Russellovom **Utjecaj znanosti na društvo** iz 1951.,⁵ napisao je sljedeću

⁴ Carol White, **The New Dark Ages Conspiracy** (New York: New Benjamin Franklin House, 1980.)

⁵ ([**The Impact of Science on Society**] New York: Simon & Schuster).

ispovijed svojih zlih namjera posebno prema SADu. Citiram odlomak dokumentacije navedene u **Zavjeri novog mračnog vijeka:**⁶

„No loša su vremena moglo bi se reći iznimna i može se s njima izići na kraj iznimnim metodama. To je više ili manje bilo tako tijekom dobi medenog mjeseca industrijalizacije no ne će ostati tako ako se ne uspije strahovito smanjiti povećanje pučanstva. Trenutno pučanstvo svijeta povećava se za oko 58,000 dnevno. Do sada rat nije imao veći učinak na to povećanje, koje se nastavilo tijekom dva svjetska rata. ... Rat ... je do sada bio razočaravajući u tom pogledu ... no možda će se bakteriološki rat pokazati uspješnijim. Kad bi se Crna smrt mogla proširiti svijetom jednom u svakom pokoljenju, preživjeli bi se mogli množiti do mile volje bez da prenapuče svijet ... Stanje stvari moglo bi biti donekle neprijatno, no što zato? Doista, veoma načelni ljudi ravnodušni su na sreću, pogotovo drugih ljudi“. ...

„Sadašnja gradska i industrijska središta postat će zapuštena a njihovi stanovnici, ako budu još na životu povratit će se na seljački tegoban život svojih srednjekovnih predaka ...“

Te konačno, Russellov istinski liberalni antiamerikanizam, odjek viđenja najprijevijih u najužoj jezgri protuameričkog anglo-holandskog liberalizma u „Klubu Otočana“ [Club of the Isles], još uvijek danas:

„Glede javnog života, kad sam prviput postao politički svjestan, Gladstone i Disraeli su se još uvijek sukobljavali usred viktorijanskih pouzdanica, Britansko se carstvo činilo vječnim, opasnost britanskoj mornaričkoj nadmoći bila je nezamisliva, zemlja je bila bogata i bivala sve bogatija. ... Za stara čovjeka s takvom pozadinom teško je osjećat se kod kuće u svijetu ... američke nadmoći“.

Takva je ideologija, koju je moj cijenjeni prethodnik Percy Shelley razotkrio u svom „Ozimandiji“ [Ozymandias]. To je bit anglo-holandskog liberalnog imperijalizma Thomasa Hobbesa, Johna Lockea, Bernarda Mandevillea, Davida Humea, Adama Smitha i Jeremyja Benthama. To je liberalizam Britanije Williama Wilberforcea, koja je koristila svog klijenta Španjolsku monarhiju 19. st. stiljeća u trgovini afričkim robovima i njihovim prijevozom na Karipsko otočje i južne države SADa sve dok Predsjednik

Abraham Lincoln nije porazio planove britanskog lorda Palmerstona.

A zašto bi oni mislili drugačije od onog što Russell kaže u ovim izvadcima? Britansko carstvo bilo je izdanak novog mletačkog financijaško oligarhijskog sustava, razvijenog u 17. i 18. stoljeća poput Feniksova ponovnog rođenja mletačkog financijaško oligarhijskog *ultramontanog* oblika imperijalnog sustava. Upravo je moderna mladica istog oligarhijskog modela, Rimskog carstva, Bizanta i križarskog sustava prijetila masi ljudskih podanika svog imperijalnog sustava, ne kao ljudskim bićima nego kao ljudskoj stoki kao što to čine financijaške trupe u pozadi današnjih „'hedge' fondova“.

Predsjednik George Bush mlađi u biti je patetično stvorenje. Nije stvarno toliko Predsjednik SADa koliko bolest ubačena unutar ustanova Predsjedništva, a postavio ga je George P. Shultz i kompanija s namjerom prouzrokovanja propasti SADa uglavnom svojom vlastitom rukom. On je tu službu u korist neprijatelja naše republike obavio veoma uspješno naročito imajući u vidu njegove bjedne intelektualne sposobnosti. Administracija Busha i Cheneyja je otrovna pilula koju su SAD progutale na veselje naših europskih oligarhijskih protivnika. Patetični Bush je učinio veliku uslugu najsmrtonosnijim neprijateljima naše republike u vođenju svog ureda tijekom zadnjih šest godina. Ne postoji nikakav vanjski neprijatelj koji bi nas mogao toliko uništiti kao što je to njegovo obavljanje predsjedničke dužnosti učinilo u zadnjih šest godina.

Pravi neprijatelj daljnjeg postojanja naših SADa nisu ustanove Britanske monarhije u običnom smislu tih ustanova. Britansko je carstvo, onako kako aktualno postoji danas, anglo-holandski liberalni izdanak Paolo Sarpijeve mletačke financijaške oligarhije. U svojoj biti ono je ogromna tvorevina poput sluzave plijesni sastavljena od pojedinačnih grumena privatnih, grabežljivih financijaških interesa, kao što Felix Rohatyn predstavlja tek tipični primjer tu pri ruci, vrebajući na čitav planet.

Da bi ta nakupina poput sluzave plijesni mogla poraziti najsmrtonosnijeg protivnika te sluzave plijesni, SAD u tradiciji Predsjednika Franklina Roosevelta, preobrazili su masu naše vlastite djece u kako smo to nazvali „bebi bumere“, stvorenja poput Predsjednika Georgea W. Busha mlađeg, posadivši ih kao zmajeve zube da bi razorili našu republiku iznutra. Kao predsjednik,

⁶ Str. 76-77.

bebi bumer Bush možda baš i nije nešto kao muškarac, no kao bolest imao je cvatući uspjeh.

3. Društvena neotenija na djelu

Najpodmukliji oblik pertinentnih sorti pseudokršćanskih obmana je, na primjer, pojam Boga i Sotone isprepletenih u vječnom sukobu. Mane, koje možemo s pravom zvati zlo nisu pogreške Stvoritelja, niti oblikovanje Njegovog svemira, nego nedovoljan samorazvoj ljudskih individua i društva općenito. Problem društvene *neotenije* tek je tipičan primjer manjka razvoja (u ovom slučaju, nametnuti prevrat kulturnog razvoja), kao što sam naznačio *neoteniju bebi bumer* kao pojavu regresije radije nego pukog nedovoljnog razvoja.

Kao što sam ovdje do sad isticao tu nametnutu pokvarenost određenog značajnog sloja djece rođene u razdoblju od 1945. – 1956. moramo vidjeti kao nov način gledanja na dobro i zlo. Baš sam čovjek, ne Stvoritelj, iznevjerio je čovječanstvo. Upravo snošljivost prema oligarhijskim sustavima, kao ovaj današnji anglo-holandski liberalni sustav ili mletačka financijska oligarhija prije njega, primjer je utjelovljenja zla.

Približivši se kraju, zaključnom razlaganju ovog izvješća, razmotrite sljedeći pravac pripremnog obrazloženja.

Znanost nas je trebala nagnati na raspoznavanje svemira vrlo dobro oblikovanog u načelu i svojim zakonitostima. U njemu nema zla. Problem je uloga koju podrazumijevamo da je do dijeljena čovjeku, muškarcu i ženi, a dodijelio ju je Stvoritelj. Takav čovjek pridružuje se Stvoritelju u beskrajnom procesu trajnog usavršenja univerzalnog stvaralačkog djela. Kad čovjek propusti razviti sposobnost i volju raditi s takvim shvaćanjem svoje dužnosti, svoje dodijeljene sudbine, onda čovječanstvo, ne Bog, doživi neuspjeh.

Glede toga, vjerojatno je sigurno da je ljudski rod vječan, barem u svom besmrtnom, intelektualnom obliku osobnog postojanja pojedinca. Glede toga već je jasno da oni među nama koji znaju nešto o povijesti našeg planeta zadnjih 6 do 10 tisuća godina i više, znaju da je vid ljudskog uma nešto što spada u višu univerzalnu fazu prostora koju je V.I. Vernadski zvao

noosfera, da je čovjek u načelu dobar sve dotle dok se pridržava dodijeljenom, načelnom obliku ljudskog postojanja unutar svemira.

Glede toga, ljudski rod je oblikovan da služi kao ruke Stvoriteljevog uma, svojim tijelom u službi stvaralačkih moći uma pokrenutog u skladu s tom bitnom nakanom.

Nažalost, ljudi, plitkoumni muški i žene, umovi- „Tko, ja?“, su poput biblijskog Jone pa od sebe stvaraju bijedna stvorenja, koja dopuštaju posljedice koje možemo smatrati zlim. Pa tako oni bježe, kao biblijski Jona unutar velike ribe, bježe od poslanja kojem su, podrazumijeva se, pozvani služiti od Stvoritelja. (Koliko mi je poznato iz biblijske priče, čak je i velika riba osjetila gnušanje prema Joni pa ga je povratila, te bi ta prispodoba bila podobna da je danas ispričamo svim našim pretipičnim političkim dužnosnicima i kandidatima koji žude da to budu).

Veličajnost ljudskog roda unutar svemira leži u pojedincu i njegovoj privrženosti višem cilju, onom koji uzdiže Stvoriteljevu nakanu daljnjeg razvitka ovog svemira i drugih ljudi unutar njega.

Priroda zla

Standardni oblik izražaja zla je nagon kod nekih ljudi podčiniti druge osobe na status ljudskog stada ili gonjene divljači. Autentična slika sotone, osnovna ličnost zla je slika olimpskog Zeusa Eshilovog *Okovanog Prometeja*, koji zabranjuje stvorenju stvorenom na sliku i priliku Stvoritelja, čovjeku i ženi, da izražava stvaralačke moći u svrhu promjene svemira po kojima se čovjek razlikuje od pukih životinja. Slika sotone slika je oligarhizma, slika carskog Rima, carskog Bizanta, ultramontanog sustava pod mletačko-normanskom tiranijom, i anglo-holandskog liberalizma danas.

U tom standardnom obliku izraženog zla, koje svi oblici carstva i njihovih aproksimacija tipiziraju, oligarh sebe izopačuje i praktički postaje obično smeće u očima Stvoritelja svojom zloporabom onih koje svojim hirovima ponizuje na prilike puke ljudske stoke. Najjadniji od svih su oni, kao bebi-bumeri koje se ne treba ponižavati jer su to već sami sebi učinili. Okrutno? Nimalo. Samo nužno.

ERNS/Steve Carr

Napuštena tvornica u Indijani. Bumeri su odlučili, „Ne volim ljude koji rade u tvornici, ili koji se druže sa zemljoradnicima rabeći visoke tehnološke metode“. Učinci se mogu vidjeti u propasti naše fizičke infrastrukture danas.

Kao što će se mnogi roditelji podsjetiti: *tiranija je svijet u kojem vladaju razvijeni dvogodišnjaci, preveliki za svoj uzrast!* Taj spektakl ostarjelih roditelja, koje vlastita djeca ili unuci zlostavljaju, kao i noćne medicinske sestre s jastucima eutanazije, tipični su primjer takvog izraza zla. To je, najjednostavnije prikazano, ista odlika zla koja zauzima bit društvene neotenije.

Bit, dakle, djetinjastog ponašanja kod odraslih je mlada odrasla osoba ili adolescent, koji je dvogodišnjak u tijelu odraslog, naturajući autoritet odraslog. Može to biti posljedica odrastanja u džungli geta, može jednostavno biti plod onog što katkad zovemo „popustljiv“ odgoj djece. Suodnosni pojam „odrastanju“ je učinkovito preuzima-nje djelotvornog osjećaja odgovornosti koji se u svom napretku približuje i dostiže zahtjevima modernog i napredujućeg društva. To znači, znanstveno i tehnički napredujuće društvo.

Slika ljudske svinje je adolescent oligarhijske porodice kojem su dali stupanj ovlasti odraslog nad aktualno odraslim pučanstvom, naročito ako taj adolescent ima mnoge odlike ponašanja dvogodišnjaka. Slika predsjednika Georgea W. Busha mlađeg pripada tu negdje.

Takvi su zaključci koje općenito u našem društvu spremno nude oni sa životnim iskustvom. Pitanje na koje moramo

usmjeriti svoju pozornost ovdje, ide na određenu vrstu sklopa okolnosti, s tipičnim primjerom odgajanja tipičnog bebi bamera na utjecajnim položajima danas. *Što će biti, kao što se dogodilo pučanstvu SADA i zapadne i srednje Europe danas, ako je nametanje ove sorte **društvene neotenije** ustvari politika koja upravlja odrastanje čitavog pokoljenja koje spada u go-njih 25% svog pokoljenja?* Kakve će biti posljedice ako se norme ponašanja takvog pokoljenja spuste još niže i imaju učinke da ćemo imati mlade odrasle ljude s odlikama ličnosti adolescenta, predadolescenta, djeteta, bebe?

Uzmite pokoljenje 68aša i njihovo studentsko ponašanje oko 1968. u obim Amerikama, zapadnoj i srednjoj Europi. Što čujemo kad slušamo odjek arome „tepanja beba“ u govoru mladih odraslih ljudi studentske populacije?

„Pokušavaš učiniti od mene roba obasipajući me raskošću? (Daj mi mjesto toga samo pare).“

„Ne volim ljude koji rade u tvornici, ili koji se druže sa zemljoradnicima koji rabe visoke tehnološke metode.“

„Napredak moramo zaustaviti! Moramo se vratiti na prirodni način života!“—kao životinje!

„Trebam travu, LSD, i druga sredstva zanata da pobjegnem u razvratnu fantaziju, da si sredim glavu i smirim um!“ „Ne radim svojim rukama (a možda ih ni ne perem)“. Gdje je moderni Hogarth da nacрта takvo društvo u punom cvatu? Takav je bio bijeg od razuma i pretipičan za pokoljenje 68aša u svom najslikovitijem cvatu.

I tako dalje.

Djeca sotone

Odbiti psići ili mačići poznati su kao odrasli svoje vrste. Neki ljudski primjerci nikad ustvari ne dosegnu višu razinu razvoja. Njihov potencijal kao odraslih ljudskih bića je zaustavljen na njihovom putu od rođenja, no oni obično dosegnu spolnu zrelost, iako ih je

kondicioniranje učvrstilo u osobne kulturne odlike relativne ljudske *neotenije*. Svjedoci smo primjera toga kao tipičnog primjerka čistog, neotenskog zla u naoružanim bandama djece, pravih nametnika, predpubertetska djeca naoružana kalašnjikovima, koja kao pobješnjeli ubojice siju stravu, unutar i protiv ljudi podsaharske Afrike. Vidimo isto načelo izraženo u patologijama tipičnim za današnje „68aše“.

Preobrazba začetog ljudskog zametka, od crta ličnosti koje se očituju već u dobi od 6 mjeseci u utrobi, u odraslu ličnost koja se normalno očituje u procesu odbacivanja mladenačkih osobina i uzimanja ponašanja mlade odrasle osobe, zakonit je proces kad se odvija zdravim načinom. Potisnuti ili preokrenuti bilo koju normalnu fazu suverenog razvoja društvenog ponašanja i usmjerenja ljudske ličnosti podrazumijeva u sebi iznjedrili u preživjelom odraslom čovjeku pojedinca s fizičkim osobinama odraslog, ali zaustavljenog emocionalnog razvoja (kako se to često zove) djeteta, adolescenta ili čak prave bebe.

Takav zaustavljeni razvoj sazrijeva jućeg individualnog kulturnog razvoja kao društvenog pojedinca, ima mnogo gori učinak od zaustavljanja izrastanja pojedinca u isltinsku zrelost odrasle osobe. To naime proizvede bolesni oblik ličnosti, a tek tipični primjer bio bi zamjetljivi slučaj djetinjastog nasilnika u školskom dvorištu, ili ubilačke i slične crte koje susrećemo kod dječjih i maloljetničkih bandi.

Zamjetljiva razlika kod tih pojava u njima i po njima samima i problem u sprezi s političkom ulogom pokoljenja bebi bumera danas, nalazi se da su saznanje o takvim društvenim pojavama koristili, hotimično, organizacije kao krugovi u sprezi sa Josiah Macy, Jr. Zakladom, i Kongresom kulturne slobode, u svrhu uništenja stečevina američke vlade Franklina Roosevelta, preobrativši određeni važni sloj djece društveno potencijalnih osoba s mogućnostima višeg razvitka u pokoljenje čudovišta, naročito u Europi kao i obim Amerikama. Odjek sofizma kojim je sotonski kult delfskog Apolona naveo Periklovu Atenu na samouništenje, sa zločinačkom nakanom i zločinačkom energijom, te je to postalo uništenje klasične Grčke krot Peloponeski rat, vrstan je primjer značenja sotonizma: preobrazba najobećavajućeg novog pokoljenja mladih u oruđe zvjerstva kojim kultura zadaje samoj sebi smrtni udarac.

Jadni George Bush činio je mnoga zla djela, no on nije bio pravi tvorac zla. Bio je tek puko, iskvareno oruđe zla koji SAD, i još mnogo više, danas vodi u proces predstojećeg globalnog samouništenja.

Možemo preživjeti tu opasnost. Cijena preživljavanja naše civilizacije sada je stupanj voljnosti koji se treba naći čak i kod bebi bumera da se promjenimo dok prigoda za to još uvijek postoji.